

— Боже, Боже, помисли си Райна, като глѣдаше отъ прозорець, ще ли да ся насели нѣкогы това равно поле съ животъ, или ще заглѣхне като пустыня, ще ли да ся раскара таа гѣста хмара, или ще ся съберѣтъ новы облаци връзъ насъ.

— Не си тѣжи сръдце-то, Райно, рече Болянъ, у Святослава ꙗ твоа-та божиа забрана.

— А у кого ꙗ честь-та ми? продума жаловито Райна.

— У Святослава, отговори тихомъ Болянъ. Райна ся поисчрѣви.

— Не каз'вай онова, що не знаѣшь, старче.

— Азъ каз'вамъ това, що знаѣж, Райно.

— Нѣ, не знаѣшь, рече Райна. Чини ми ся че тъменъ облакъ ꙗ затулилъ сѣино-то слѣнце на мой-атъ животъ. Нѣма за мене вече честити дни.

— Райно, мила Райно! Не дѣй си отравѣж живот-атъ съ черны мѣсли. Знаѣшь ли, Райно, че ꙗсенъ поглѣдъ распрѣснова хмарѣ-тѣ на живот-атъ ни. Глѣдай по-весело, съ по-вече надежбѣж.

— Не мож, отговори Райна.

Руси-тѣ ся намирахѣ на голѣмѣж мѣкѣж въ